

БОЇВКА УПА У ЛЕНКІВЦЯХ

Ленківці-Мамаївці-Біла-Шубранець. Жовтень-листопад 1944 року.

Осінь 1944 року – час активного формування повстанських боївок та переходу їх у повсюдний наступ на ворога. Жорсткий більшовицький терор та знущання з буковинців штовхали людей, простих селян, до необхідності взятися за зброю та чинити опір.

В полі між Ленківцями та Мамаївцями із мешканців Ленківців утворилася боївка, до якої входили 8 мешканців Ленківців: Басараба Захарій Дмитрович, 30 років, керівник боївки, Городецький Дмитро Михайлович, Бідняк Микола Дмитрович, 50 років, Воевідко Григорій Михайлович, 47 років, Веренко Іван Миколайович, 40 років, Вербицький Дмитро Пилипович, 35 років, Гордей Микола Васильович, 33 роки, Бідняк Василь Миколайович, 19 років.

ФОРМУВАННЯ БОЇВКИ

На початку 1944 року фронт наближався до Чернівців та Буковини. Населення з острахом чекало на наступні події. Румунські окупанти вже стояли кісткою в горлі, проте і від нових «визволителів» нічого доброго чекати не доводилось. Усі добре пам'ятали перший прихід радянської влади. Неповний рік її панування на Буковині міцно вкарбувався в пам'яті.

Одним з перших кроків нових окупантів було кинути на фронт практично всіх буковинських чоловіків, щоб одночасно полегшити експлуатацію та гноблення буковинців та унеможливити їх опір.

14 травня 1944 року мобілізовані буковинці були направлені в запасний полк у Східні області України. Серед них були і жителі Ленківців, Мамаївців та інших буковинських сіл. Біля Фастова на ешелон налетіла німецька авіація і його розбила. Шестеро ленківських хлопців, скориставшись хаосом під час бомбардування, не бажаючи служити окупантам, вирішили повернутися на Буковину, до рідного села.

Таким чином **Басараба Захарій, Бідняк Василь, Городецький Дмитро, Веренко Іван, Гордей Микола і Воевідко Григорій** наприкінці червня повернулися додому, розійшлися по домівках. Проте незабаром в село прийшли НКВС з облавою – шукали саме тих, кого можна було б мобілізувати. Побачивши в селі НКВСівців, хлопці втекли в поле, і вже там і залишалися. Вдень вони працювали на полі у селян – копали буряки, картоплю, косили сіно (чоловіки мобілізовані, і робочі руки були вкрай необхідними на полі), таким чином заробляючи на пайку хліба. Спали в посівах, просто на полі, де працювали, в кукурудзі і у скиртах. Згодом до них приєдналися ще **Дмитро Вербицький, а також батько Бідняка Василя – Бідняк Микола**. Інші їх відвідували сестра Басараби Захарія – Мідора, син і дочка Воевідка – Василь і Вероня, жінка Вербицького, мати Бідняка Василя. Вони приносили їжу і розповідали, що коїться в навколишніх селлах.

Працювали в одного господаря із Стрільцького Кута на прізвище Стрільчук, там їх помітила його родичка з Мамаївців, і як впаралися з роботою, найняла працювати в себе. Якось вона сказала хлопцям, що довго переживати не зможуть, скоро осінь та зима, і що вона може познайомити з людьми, які допоможуть їм. Хлопці погодились.

ЗНАЙОМСТВО З ОУН

Григорій Воевідко згадує обставини знайомства із ОУН-вцями:

«У перших числах жовтня 1944 року до нас прийшов чоловік років 25, мав при собі автомат, револьвер та дві гранати. Він розповів, що родом із Галичини, за професією лікар. Зв'язкові називали його «Капітаном». Він розпитав, хто ми за національністю, звідки самі, чому переходимо до УПА. Вислухавши нашу історію, провів з нами нараду, розповів, що в навколишніх лісах є дуже багато таких як ми, вони об'єднуються для боротьби проти радянської влади за Самостійну українську державу. Поки що ми лише навчаємо новобранців, і настане час, коли ми вступимо і будемо вести збройну боротьбу за Самостійну Україну.»

Також «Капітан» сказав, що надіслав хлопцям українських книжок для читання, і запропонував їм йти до лісу до УПА, де будуть навчатись військовій справі, читати літературу, та приймуть присягу на вірність українському націоналізму і боротьбу за Самостійну Україну.

Проте хлопці не наважились піти в гори, де формувались частини УПА. Тоді «Капітан» сказав їм, щоб вони продовжували переживати, бо Червона армія з Буковини скоро піде і тоді буде створена Самостійна держава. Наразі порадиш викопати схрони і добре їх замаскувати, обладнати всередині, і там переживати.

Також на завершення «Капітан» дав нам завдання: вести безпощадну боротьбу проти радянської влади, спалювати сільради, знищувати їх голів і радянських активістів, ліквідувати всіх, хто буде проти нас. Також домовилися про засоби зв'язку між собою: ми повинні були звітувати про пророблену роботу і залишати штафетки в спеціально викопаному тайнику в полі біля хреста. Кожен з хлопців знав місце тайника, і регулярно його перевіряли, але там ніяких штафеток не було.

Саме з цього моменту хлопці взяли до рук зброю та почали вести збройну боротьбу проти радянської влади.

Спочатку Басараба і Городецький розпорядилися приступити до спорудження схронів. Для них хлопці вибрали місце на полі учасника нашої групи Бідняка Василя, приблизно в 5-6 км. від села Нові Мамаївці. Кожен приніс з дому інструменти, і приступили до їх будівництва. Працювали лише у нічний час. Вони викопали і обладнали дві невеликі землянки, які звернуто до них, були добре замасковані. В них планували перебути зиму. Жили одночас-

но у двох схронах, по 4 чоловіки у кожному.

Про місця землянок не знав ніхто, окрім сестри Басараби Мідори, яка приходила до них і приносила продукти, а також жінки Вербицького, також Мідори, яка також кілька разів приносила їжу. Їжу вони приносили вночі.

З метою конспірації, вдень взагалі ніхто не виходив зі схронів. Вночі йшли в село, а згодом і на різні «акції». Охороні вночі не вставляли: щоб розпізнавати своїх та чужинців, коли хтось вночі повертався з завдання, повинен був подати сигнал – «крик kota», що означало: йде свій.

Басараба поставив перед хлопцями такі завдання: добре замаскуватись, як можна менше потрапляти на очі людям, нікому про себе не розповідати, усіма способами діставати продукти харчування і теплий одяг на зиму.

На озброєнні у хлопців були дві гвинтівки, два обрізи, більше 200 патронів та близько 30 гранат. Зброю хлопці здобули ще під час відступу німців, коли в Ленківцях був розбитий німецький ешелон зі зброєю.

Керував групою Басараба, його заступником був Городецький. Після спорудження схронів Басараба і Городецький заявили, що необхідно діставати зброю і вести збройну боротьбу.»

ПЕРЕХІД ДО ЗБРОЙНОЇ БОРОТЬБИ

Першою акцією боївки стала «зачистка» свого ж села від радянського елемента. 14 жовтня 1944 року четверо повстанців – Басараба, Городецький Воевідко і Веренко – вирушили до оселі Івана Кирилюка, радянського активіста, який ще за перших совітів був членом сільради та головою МОПРу, а також був сексотом НКДБ. Повстанці двічі підходили до його дому, але він ховався, а жінка відповідала, що чергує на заводі. Тоді вони рушили до Івана Орлецького.

Орлецький при радянській владі у 1940-1941 роках був в Ленківцях головою кооперації, секретарем сільради і головою земельної комісії, яка займалася відбиранням земель у селян та їх пограбуванням. Як делегат, в 1940 році їздив у Москву і коли повернувся розповідав селянам про те, як живуть при радянській владі, усіяло її вихвалюючи. А після повернення окупантів знову став «головою земельної комісії». Хлопці постукали до нього, представились військовими, і щойно він відчинив двері – накиннули йому на шию зашморг, повели до Пру-

29 березня 1944 р. - Чернівці вдруге стали радянськими.

ту, де розстріляли і вкинули в воду. То був своєрідний обряд посвячення в повстанці на боротьбу з окупантами та їх прислужниками: кожен з чотирьох повстанців по черзі вистрілював у нього. Жінка лише бачила, що якісь військові забрали чоловіка. Вона побігла до голови сільради, дізнавшись про його долю, але той нічого не знав. Лише вранці на березі річки тіло було знайдене.

Далі повстанці взяли участь у подіях в селі Шубранець, описаних в попередньому числі «Часу» (№44 від 1 листопада 2018 року). В середині жовтня членів боївки також покликано до Шубранця, де призначений повітовим провідником СБ ОУН «Скригун» провів навчання новобранців та в умовах реальних бойових дій – погром сільради та зачистка населеного пункту від прорадянського елемента, готового співпрацювати з окупантом – показав як необхідно діяти повстанцям.

Згодом, в ніч з 29 на 30 жовтня 1944 року п'ятеро повстанців – Воевідко, Басараба, Веренко, Бідняк Василь і Городецький – здійснили наліт на дім голови Ново-Мамаївської сільради – Подільчук (Петрюк) Минодори Миколайовича, 1916 р.н., з метою її ліквідації. Вона і за перших совітів, у 1940-41 роках, була головою Мамаївської сільради. Вночі, близько 11-12-ї години ночі вони підійшли до дому голови, та постукали в двері. Але ніхто не відповів, хоча в хаті було четверо осіб: сама Минодора, її мати та сестра, а також уповноважений з району. Тоді Басараба, Веренко, Городецький і Бідняк стали стріляти у вікна. Бідняк кинув одну гранату під хату, а Басараба кинув гранату у вікно. Від вибуху гранати повилітали усі вікна. Після цього Басараба через вікно заліз в хату і став викидати речі – одну російську шинель, ковдру, подушки, свидри, панчохи, білизну, настінний годинник та інше. Воевідко і Бідняк Василь понесли їх в криївку, а решта хлопців ще залишилися і обшуквали хату. Минодора з іншими сховалися в снігах і на горіщі. Її повстанці не знайшли, але знайшли в снігах її сестру. Спочатку прийняли її за голову та хотіли вбити, але вона сказала що голови немає, запропонувавши піти до сусідів, які підтвердять, що вона не голова. Так і зробили – і двоє сусідів підтвердили, що не вона є головою. Тоді повстанці її відпустили, і відходячи зробили ще кілька пострілів по будинку, ще раз поранивши уповноваженого в обидві ноги (згодом він понад два місяці пролежав у лікарні). То був уповноважений Райкому КП(б)У по цьому селу, він же зав. райошадкасою Шам-

ро Павло Максимович. Останній прибув в село як уповноважений райкому партії за заготові зерна та проведення «підписки на грошову лотерею» (улюблені форми грабування селян комуністами).

Наступного дня повстанці пішли в Шубранець, проникли в магазин і взяли 10 літрів горілки, сірники, чай та інший товар.

В перших числах листопада Воевідко, Басараба, Веренко, Городецький, Бідняк Василь і Гордей пішли в село Біла, де увійшли до магазину та рекувізували сірники, мило, яйця та ще якийсь крам.

Наступного дня в районі села Ленківці повстанці підірвали залізницю, з метою пустити під укіс залізничний ешелон, який, як зазначалося в зведеннях НКВС, «йшов до лінії оборони Червоної Армії», а також двічі обстріляли працівників НКВС та міліції, які намагались увійти в село. Тобто, як справжній загін самооборони села, не впускав туди окупантів, які нічого доброго на думці не мали і нічого доброго в село не несли.

З листопада 1944 року боївка спалила будівлю Ново-Мамаївської сільської ради та знищили усі документи, які там знаходилися (як правило, списки боржників за різноманітними здачами, різні переписи людського майна та плани їх пограбування, а також списки на мобілізацію на фронт, Донбас та на трудові роботи). Вночі Воевідко, Басараба, Веренко, Бідняк Василь і Городецький прийшли в сільраду. Воевідко залишився охороняти, а інші зайшли в середину. Повиймали зі столів всі документи і папери, зірвали всі портрети вождів, все склади на підлогу і запалили. Коли почало горіти, виявилось, що в приміщенні є сторож. Басараба саме кидав гранату, як сторожа помітили, і він крикнув: «Тайка, я кидаю гранату!». Сторож ледве встиг вискочити, як почувся вибух в будівлі. Коли приміщення сільради загорілось, повстанці пішли. Трохи відійшовши від села вони спостерігали, як сільрада вся була охоплена полум'ям. Сільраду запаливав Бідняк Василь, в якого була запальничка.

В ніч з 4 на 5 листопада боївка готувалась здійснити наліт на магазин в с. Мамаївці, проте Бідняк Микола, який проводив розвідку, довго не повертався, і вирішили відкласти акцію на пізніший час.

Така різка активізація дій повстанців і зухвалі їх дії прямо під носом у ворога, під Чернівцями, змусив НКВС звернути увагу на виявлення боївки.

(Далі буде)

Василь МУСТЕЦА

ТОМОС – ЗА І ПРОТИ

Багато вже написано про юридичне захоплення Москвою Української православної церкви, але існувало і церковне синодально-імперське її захоплення. Відомо, що більше 300 років тому Українська православна церква була захоплена Москвою. Власне, щоб приєднати українську церкву до Москви патріарх Нікон Минов і організував тоді грандіозну реформу московського православ'я. В результаті цього штучного об'єднання і московська і київська церковні традиції втратили сою самобутність і були уніфіковані новою синодально-імперською системою. Жорстоке переслідування російських старообрядців з боку «ніконівців» якраз були і мотивовані необхідністю єдності з Українською церквою. Проте створити одну Церкву не вдалося. Дуже сильною була різниця ментальна, культурна, мовознавча, побутова і історична. Спроби поєднання двох церков наразили на внутрішній опір, який продовжується і зараз.

У наш час в українському православ'ї з'явився унікальний шанс до створення Української Соборної Православної церкви. 9 жовтня у Стамбулі розпочалося триденне засідання Синоду Вселенського патріархату. 10 жовтня на цих зборах церковники заслухали звіт посланців патріарха Варфоломія (екзархів: архієпископ Памфільський і Західної єпархії УПЦ в США Даниїл та єпископ Едмонта і Західної єпархії у Канаді Іларіон), які майже місяць провели в Україні. Екзархи їздили по українських церквах, розмовляли зі священниками. За результатами їхнього звіту про церкви в Україні й був ухвалений дозвіл Синоду на створення Єдиної Помісної Церкви. На Синоді було вказано, що пізніше у Києві проведуть об'єднавчий Собор, на якому оголосять про створення нової автокефальної Православної церкви і оберуть її голову. Зразу ж в Україні було оголошено (головою Української православної церкви Філаретом) про зібрання Собору в Україні вже найближчим часом (у листопаді 2018 р. Константинопольський архієпископ Йов повідомив також, що є настійлива пропозиція Вселенського патріархату щодо назви церкви. Вона повинна називатися Православна церква в Україні, натомість Філарет і представники Київського патріархату вважають, що назва має бути – Українська православна церква. Рішенням Синоду також створюється для співпраці з Вселенським патріархатом Ставро-

польське Представництво, яке перебуватиме у Андріївській церкві в Києва (передана Вселенському Патріархату для користування, а раніше належала УАПЦ).

Після цього московські ієрархи заявили, що 11 жовтня 2018 Вселенський Константинопольський патріарх припинив своє існування, оскільки Константинополь немає вже більше ніж 700 років, а в Стамбулі – турецьке місто у Європі і якщо він є патріархом, то православної церкви у Туреччині (його обирають 20 турецьких ієрархів). Хоча до цього часу Вселенського патріарха визнавали і московські ієрархи як голову Всесвітньої православної церкви і в промовах згадували його постійно під час богослужінь. Відповідно, можна сказати, що немає і держави «Русі» більше 700 років, яку представляють Московські ієрархи, а Москва тоді була провінцією Києва.

Уже 15 жовтня відбувся Синод Російської Православної Церкви у Мінську, який прийняв заяву про те, що члени Священного Синоду визнають неможливим подальше перебування у євхаристійному спілкуванні з Константинопольським Патріархом. Зокрема, у заяві говориться: «Прийняття в спілкування розкольників та підданого анафемі в іншій Помісній Церкві особі з усіма рукопокладеними ними «єпископами» і «кліриками», посягання на чужі канонічні території, спроба відректися від власних історичних рішень і зобов'язань, - все це виводить Константино-

польський Патріархат за межі канонічного поля і, до великої нашої скорботи, унеможливило для нас продовження євхаристійного спілкування з його єрархами, духовенством і мирянами». Така заява і таке рішення свідчить, що Москва не хоче випустити Україну зі свого церковного простору.

Досить неоднозначною є позиція Української греко-католицької церкви у питанні надання Томосу Україні. Справа в тому, що у 1596 році об'єдналась в Українську греко-католицьку церкву канонічна українська православна церква та католицька церква, а частина Української православної церкви, яка не бажала об'єднуватись, вважалась неканонічною, утворивши свою церкву. Зокрема, на соборі у Римі (листопад 2018 р.) голова української греко-католицької церкви Святослав піднімав питання про відвідування церкви молоддю, про поширення християнської віри серед українців, але про відношення до Томосу і його надання українській православної церкві і слово не було сказано.

Для надання Томосу потрібно організувати собор всіх трьох Українських православних церков, що має зробити Україна. Але організація такого собору є досить проблематичним. Виникає питання, кому надавати Томос? Ситуація виглядає так, що найбільшою за кількістю парафій, монастирів, інших церковних структур є Українська православна церква в єдності з Московським патріархатом – УПЦ (МП). Зрозумі-

Глова УПЦ КП патріарх Філарет (праворуч), глава УПЦ МП митрополит Онуфрій (посередині) і глава УАПЦ митрополит Макарій (ліворуч). Фото 8 травня 2018 р.

ло, що вона є частиною Російської православної церкви, але у ній є і проукраїнські елементи, деякі архієреї, які ладні порвати з Московією. Вони не є більшістю, але їх участь у створенні Української помісної церкви дуже важлива. Друга важлива Українська православна церква Київського патріархату – УПЦ (КП), створена у 1992 році. Ця церква українського спрямування. Третьою є Українська автокефальна православна церква – УАПЦ, яка більше має парафій і мирян на Західній Україні. Крім цього, є і інтереси Вселенського патріарха, який тепер має своїх екзархів в Україні. Відповідно, у цих трьох українських православних церков і Вселенського патріарха інтереси далеко не співпадають. Наразі стоїть питання, чи архієреї УПЦ МП, які готові приєднатися до Української помісної церкви, керівництво УПЦ КП і УАПЦ зможуть домовитися, досягти компромісів і провести об'єднавчий собор. Важливим у перемовинах є питання, хто має бути предстоятелем цієї церкви. Багато в цій ситуації залежить від патріарха Філарета. Як він поведе себе у цій ситуації.

УПЦ КП може і самостійно провести архієрейський собор, залучивши до нього деяких єпископів УАПЦ. Але чи зможуть взяти участь у такому соборі архієреї УПЦ МП? А без них со-

бор буде неправомочним і його може не визнати Вселенський патріарх. У всякому разі, поживемо, побачимо.

На мою думку, майже за 30 років відновлення і існування самостійної та незалежної України ні одна з українських православних церков (Українська православна церква МП, Українська автокефальна православна церква, Українська православна церква КП) не виявилась здатною дати світу нову богословську школу, не змогла дати нові імена видатних богословів, святителів. Відчувається якийсь застій, а застій породжує кризу. Відповідно, позбавлення від кризи не допоможе само по собі наданням Томосу про автокефалію старим в основному радянським елітам, а лише, у значній мірі, законсервує духовний стан українського церковного співтовариства. Можна тільки надіятись, що новий час принесе новий духовний стан, що при підтримці Вселенського патріархату в Україні виникне нова богословська школа, здатна, в свою чергу, народити нові богословські еліти, зацікавити новизною і ін. Тільки це може повернути до церкви як старше покоління людей, так і молодше.

**Георгій КОЖОЛЯНКО,
доктор історичних наук,
голова Буковинського
етнографічного
товариства**

БОЇВКА УПА У ЛЕНКІВЦЯХ

Ленківці-Мамаївці-Біла-Шубранець. Жовтень-листопад 1944 року.

(Закінчення. Поч. у ч.46)

ПОЛЮВАННЯ НКВС НА БОЇВКУ

Документи НКВС свідчать, що в другій половині жовтня секоти вже донесли, що біля Ленківців діє повстанська боївка. Зокрема, у спецповідомленні до Центру зазначалося: «22.10.44 року в Садгирському РВ НКВС отримані дані від агента «Кулемет» про те, що в с. Ленківці організована за завданням підрайону ОУН банда, чисельністю у 8 чоловік, яка готує теракти над радянським і партійним активом і погроми радянських установ. Направлена маршрутна агентура із Кіцманського і Садгирського районів встановила, що банда змінює місце дислокації два-три рази на добу».

До того ж, частину повстанців упізнали під час нападу на будинки Кирилівка та Орлецького, а також голова Мамаївської сільради Минодора Подільчук.

Для розробки боївки НКВС

вжило одного із своїх улюблених та досить ефективних кроків, які чимало нашкодили повстанському рухові і через які загинули багато підпільників. НКВС упіймали ще одного дезертира, ймовірно також з місцевих або й ленківчан, та через залякування й погрози завербували його під псевдо «Яструб», та поставили завдання знайти та влитися до складу боївки, потім вийти на зв'язок до уповноваженого НКВС і, за тодішньою термінологією, «підвести банду під наш оперативний удар».

30 жовтня 1944 року «Яструб» вийшов на повстанців. Під легендою дезертира з Червоної армії, який має бажання боротися проти радянської влади, йому вдалося проникнути до боївки. НКВС рапортувало: «30.10.-44 року в банду був влитий агент «Яструб». Зв'язок з «Яструбом» був вкрай утрудненим, оскільки бандити його від себе не відпустили. Лише 2.11.-п.р. були розроблені способи зв'язку. 3.11.-44 року остаточно

був розроблений план ліквідації банди».

Вийшовши на зв'язок, «Яструб» повідомив, що боївка Басараба має спеціальні землянки, де більшу частину часу переховується, і лише в нічний час вдається до проведення «акцій». Отримавши інформацію про боївку, НКВС створило оперативну-військову групу для ліквідації повстанців.

В ніч з 4 на 5 листопада боївка готувалась здійснити наліт на магазин в с. Мамаївці. План нальоту не здійснився, оскільки агент «Яструб», який готував за завданням боївки розвідувальні дані для нальоту, у встановлений строк, діючи за вказівками НКВС, в розташування боївки не з'явився. Через те, що він пізно повернувся, акцію перенесли на інший день.

О 4.00 год ранку (за іншими даними – о 06.30) 5 листопада 1944 року коли прийшла черга «Яструба» ставати на стійку (нести вахту по охороні боївки, поки інші відпочивали), «Яструб» вийшов у визначене НКВС місце,

зв'язався з оперпрацівником, та провів опергрупу НКВС до місця, де міцно спали повстанці, які нічого не підозрювали.

ЗРАДА І ОСТАННІЙ БІЙ БОЇВКИ

Отже, на світанку 5 листопада 1944 року о 6.30 год. ранку опергрупа УНКВС розпочала штурм. Спочатку схрони оточили та запропонували повстанцям здатися. Проте вони здаватися не забажали, вчинили збройний опір і намагалися втекти: троє повстанців височили з криївки і кинулися втікати. Опергрупа НКВС відкрила вогонь, в результаті чого керівника боївки, Захара Басарабу, а також його сестру Анищу (часто приносила до боївки їжу та розвідувальні дані, та цього дня залишилася ночувати в схроні), було вбито. Третьому повстанцю – Дмитрові Городецькому – вдалося втекти: він втік у село Шубранець, де і сховався. Інших повстанців захопили практично сплячими: 5-х повстанців – Веренку Івана, Бідняка Василя, Бідняка Миколу, Гордея Миколу та Вербівського Дмитра, а також одну розвідницю Веренку Веронію Дмитрівну, 1904 р.н., жінку Веренку Івана. Вилучено 2 гвинтівки та 1 обріз, 27 гранат та запали до них, 208 патрон, продукти харчування і рековізовані речі.

Ще одного повстанця – Григорія Воевідко – не виявили: він вдень пішов в Мамаївці за хлібом, а коли повертався – почув постріли і побачив ракетниці, і сховався. Проте не маючи схронів, - а наступила зима, переховуватись стало дуже важко – 17 грудня Воевідко явився в Садгирський райвійськкомат, сподіваючись що буде мобілізований в армію. Проте НКВС в Садгорі його виявило, затримало і заарештувало.

Дмитро Городецький переховувався у різних людей в Ленківцях, та одного разу під час облас був виявлений у громадянки Осипчук Василини підліткою, «взятий з її хати де був схований і переданий сільрадою до Рай Н.К.В.Д.».

Слідчі рапортували до Центру, що викрото боївку, організовану підрайонним провідом ОУН, а розслідування ведеться в напрямку виходу на ОУНівську організацію Кіцманського району.

Також зазначалося: «Слідство розпочате і буде проведено в розрізі першої частини Указу Президії Верховної Ради РСРС від 19.4.-43 р.».

Про це, а також про подальшу долю учасників боївки – в одному з наступних випусків «ЧАСу».

Василь МУСТЕЦА